

بیانی شماره هشت
تایستان 2014

کلوب عکس کارون

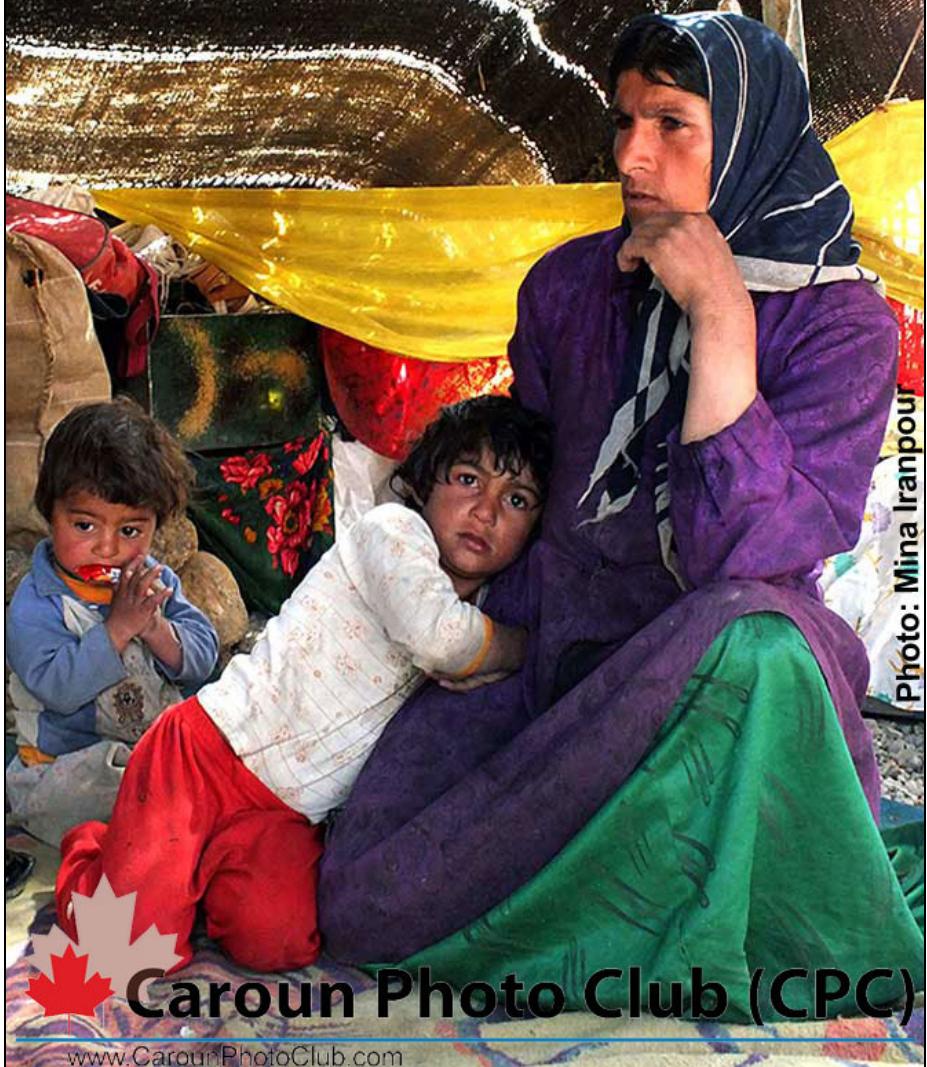

Photo: Mina Iranpour

Caroun Photo Club (CPC)

www.CarounPhotoClub.com

هشتمین شماره بولتن کلوب عکس کارون

با شروع به کار گالری کارون، فعالیت‌های نمایشگاهی کلوب عکس کارون نیز افزایش یافت. علیرغم این که تا کنون گزارش‌های نمایشگاهی کلوب در این دوره در بولتن‌ها منتشر نشده است، توانستیم تا این شماره گزارش مسابقه‌های سال گذشته را کامل کنیم. از شماره بعد، به ترتیج، و در شماره‌های مختلف به نمایشگاه‌های قبلی می‌پردازیم.

در این فاصله، مسابقه دیجیتال امسال کلوب برگزار شد و نتایج آن در وب سایت کلوب و فیس بوک منتشر گردید. به برندهای مسابقه، خسرو خدابگی، سحر سیدی و مینا ایرانپور تبریک می‌گوییم. در شماره بعدی بولتن، گزارش مسحوق مسابقه دیجیتال منتشر می‌شود. هم اکنون زمان شرکت در مسابقه سالیانه کلوب است، که فرا خوان آن در همین شماره منتشر شده است.

در هر شماره سعی می‌کنیم، که حداقل یک نفر از اعضاء فعال کلوب نیز معرفی شود. مقاله‌های ارسالی خود را می‌توانید به زبان انگلیسی هم ارسال نمائید، در نسخه انگلیسی بولتن نیز چاپ شود. هم اکنون، برای شماره‌های بعدی مطالب فارسی و انگلیسی می‌پذیریم.

برای جلو گیری از تاخیر در کارها، کلوب نیاز به داوطلبانی دارد، که هر یک گوشش‌های از کار را به عهد گیرند. با منظم تر شدن کار بولتن، مقدم دوستانی که مایل هستند، تا در تهیه شماره‌های بعدی بولتن، تمامی یا بخشی از کار آن را به عهد گیرند، گرامی می‌داریم. هم چنین، برای برگذاری فعال تر مسابقه‌ها!

مسعود سهیلی

نمایشگاه دائم اینترنتی

کلیه اعضاء کلوب عکس کارون می‌توانند نمایشگاه‌های برگزار شده خود را در قسمت بطور دائم به www.Caroun.com/News/Exhibition.html وب سایت: نمایشگاه‌های نمایش برگذارند. هر گالری می‌تواند شامل یک متن و ۲۴ یا ۴۸ عکس باشد. هزینه نمایشگاه برای ۲۴ عکس (۱۰۰ دلار) و برای ۴۸ عکس (۱۵۰ دلار) می‌باشد و فقط یک بار پرداخت شده و گالری بطور دائم روی وب سایت می‌ماند. پروندهای دائمی برای شما

هشتمین مسابقه/نمایشگاه سالیانه کلوب عکس کارون، بی سی، کانادا، ۲۰۱۴

کلوب عکس کارون، عضو انجمن عکاسان کانادا، هشتمین مسابقه/نمایشگاه سالیانه خود را در ونکوور کانادا برگزار می‌نماید. عکاسان، حرفه‌ای و اماتور از سراسر دنیا، می‌توانند در این مسابقه شرکت کنند.

شرکت کنندگان باید عضو کلوب عکس کارون یا انجمن عکاسان کانادا (کاپا) باشند یا بشوند و عضویت آن‌ها تا پایان دسامبر ۲۰۱۴ اعتبار داشته باشد. عکس‌ها توسط یک هیئت داوری، مرکب از سه عکاس منتخب کلوب عکس کارون، داوری می‌شوند و نظر آنان نهایی است.

راهنمای کامل ثبت نام در کلوب به انگلیسی و فارسی در وب سایت کلوب به آدرس زیر موجود است:

<http://www.caroun.com/CAPA-Membership/CPC-Membership.html>

کلوب عکس کارون حق انتشار عکس‌ها را به هر شکل و در هر جا خواهد داشت (مجله، بولتن، وب سایت، اسلاید شو...)، ولی کپی رایت عکس متعلق به عکاس است. اسلاید شو (با موسیقی) از عکس‌ها تهیه می‌شود.

۱- تمام عکس‌ها باید "عنوان" داشته باشند. عکس "بدون عنوان" پذیرفته نمی‌شود. عکس‌های ارائه شده در مسابقات قبلی نیز مجاز به شرکت مجدد نیستند.

۲- اسلامی، نگاتیو، دیجیتال (رنگی یا سیاه و سفید) قابل قبول هستند. هر عکاس می‌تواند ۴ عکس ارائه نماید. پس از ارسال عکس نمی‌تواند آن را عوض کنید.

۳- نمایشگاهی از عکس‌های برنده‌گان، منتخب و دیگر از عکس‌ها در گالری کارون در کانادا برگزار می‌شود. شرکت کنندگان باید هم زمان شرکت در مسابقه، مطابق مقررات گالری کارون، برای شرکت در نمایشگاه نیز اقدام کنند. فرم شرکت در نمایشگاه گروهی گالری از روی وب سایت گرفته، پر شده و امضا شود، و همراه با عکس‌ها ارسال شوند.

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Calls/CallContractCAG.pdf>

۴- این یک مسابقه عکاسی هنری و موضوع آن تقریباً آزاد است. عکس‌هایی با موضوع طبیعت، حیات وحش، تصویری، پرتره، معماری، طبیعت بی جان، آبستره، ورزشی، عکاسی سفر و کلوز آپ ... پذیرفته می‌شوند. از ارسال عکس‌های خانوادگی، خبری، مذهبی، سیاسی و بدن لخت خود داری کنید؛ مردود آند!

۵- نمایشگاه دیجیتالی دائمی از عکس‌های برنده و منتخب در وب سایت کلوب عکس کارون و گالری کارون ساخته می‌شود.

۶- تمامی مقررات مندرج در این متن باید توسط شرکت کنندگان رعایت شود. کسانی که مقررات را مراعات نکنند از دور مسابقه و بدون هیچ اختواری حذف می‌شوند، حتی اگر بین برنده‌گان باشند، و جایزه به نفر بعدی تعلق می‌گیرد و هیچ هزینه‌ای هم مسترد نمی‌شود.

۷- این بیانیه در مدت برگزاری نمایشگاه، بدون هیچ اعلام مجدد، تغییراتی خواهد داشت.
شرکت کنندگان می‌بایستی راسا و مجدداً به آن مراجعه کنند.

مسابقه:

شرکت کنندگان باید عکس‌های خود را در ابعاد ۳۰ در ۴۰ یا ۳۰ در ۴۵ سانت چاپ و همراه یک فایل دیجیتال به همان ابعاد ارسال کنند. امکان چاپ عکس، به هزینه عکاس، در ونکوور نیز هست.

آخرین تاریخ ارسال عکس: عکس‌ها باید قبل از ۳۰ سپتامبر ۲۰۱۶ به وقت کانادا در گالری کارون باشند.

عکس‌هایی که دیرتر بررسند از نمایشگاه حذف می‌گردند و هزینه آن نیز مسترد نمی‌شود. فرم شرکت در مسابقه برای هر عکس جداگانه پر شده و پشت قاب با نوار چسب کاغذی چسبانده شوند. فرم ویور برای هر عکاس یکبار پر شده و همراه عکس ارسال شود.

جوایز

برندگان: نفر اول:

مدال طلایی انجمن عکاسان کانادا / گواهی نامه کلوب عکس کارون
دوربین دیجیتال اس ال ۵۰۰ ای ایکس آر فوجی فیلم، ۱۶ مگا پیکسل، بالنز ۲۴-۱۰۰۰ زوم، جی پگ و راو

برگزاری یک نمایشگاه انفرادی در گالری کارون در ونکوور در تابستان ۲۰۱۵ (فقط هزینه گالری) به مدت دو هفته؛ فرم نمایشگاه در نوامبر ۲۰۱۶ توسط برنده تکمیل و به کلوب عکس کارون ارسال شود. فرم در وب سایت به این آدرس موجود است:

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Submissions/ExhibitionContractCAG.pdf>

نفر دوم:

مدال نقره کلوب عکس کارون / گواهی نامه کلوب عکس کارون
برگزاری یک نمایشگاه انفرادی در گالری کارون در ونکوور در تابستان ۲۰۱۵ (فقط هزینه گالری) به مدت یک هفته؛ فرم نمایشگاه در نوامبر ۲۰۱۴ توسط برنده تکمیل و به کلوب عکس کارون ارسال شود:

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Submissions/ExhibitionContractCAG.pdf>

نفر سوم:

مدال برنز کلوب عکس کارون / گواهی نامه کلوب عکس کارون
شرکت در یک نمایشگاه گروهی عکس در گالری کارون در ونکوور در سال ۲۰۱۵ (فقط هزینه گالری)؛ فرم نمایشگاه در نوامبر ۲۰۱۴ توسط برنده تکمیل و به کلوب عکس کارون ارسال شود. فرم در وب سایت به این آدرس موجود است:

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Calls/CallContractCAG.pdf>

کارهای منتخب:

ده عکس منتخب "لوح تقدیر" کلوب عکس کارون را دریافت می‌نمایند. جوایز پس از نمایشگاه اهدا می‌شود.

هر یک از شرکت کنندگان می‌توانند فقط یک مدال به دست آورند.

هزینه شرکت در مسابقه:

کارهایی که تا ۱ آگوست به گالری کارون رسیده باشند: ۲۵ دلار، و بعد از این تاریخ ۵۰ دلار.

هزینه شرکت در نمایشگاه ۱۵۰ دلار

هزینه نقد یا چک، و یا توسط پای پال در اینترنت همراه عکس ارسال می‌شود. تسهیلاتی برای پرداخت ایران نیز هست.

برای پرداخت در کانادا، مالیات به این هزینه‌ها اضافه می‌شود.

نمایشگاه:

نمایشگاهی از عکس‌های شرکت کنندگان در گالری کارون در دسامبر ۲۰۱۴ برگزار می‌شود.

فرم شرکت در نمایشگاه و هزینه گالری همراه با عکس‌ها باید به گالری کارون رسیده باشد.

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Calls/CallContractCAG.pdf>

عکس‌هایی که دیرتر برستند، از نمایشگاه حذف می‌گردند و هزینه آن نیز مسترد نمی‌شود.

کلوب عکس کارون هیچ گونه مسولیتی در قبال گم شدن یا آسیب دیدن عکس‌ها یا قاب‌ها ندارد. عکس‌ها بایستی در آخرین روز نمایشگاه توسط شرکت کننده تحويل گرفته شوند، و یا هزینه پست و استرداد آن هنگام تحويل عکس پرداخت شود. کلوب عکس کارون ده روز پس از اتمام نمایشگاه عکس‌ها را نگاه می‌دارد و بعد از آن هیچ گونه مسولیتی ندارد.

سوال و جواب: می‌توانید با ایمیل کلوب یا تلفن گالری تماس بگیرید:

در صورتی که مایلید از طریق فیس بوک با کلوب تماس بگیرید، ابتدا باید مسئول مسابقه، مسعود سهیلی، را به عنوان دوست به لیست خود در فیس بوک بیفزایید:
<https://www.facebook.com/masoud.sohelili>
 این فرآخوان در بخش "اخبار، نمایشگاه و مسابقات" وب سایت کلوب عکس کارون نصب شده است، و هر گونه تغییری در آن جا داده می شود:
<http://www.caroun.com/News/Exhibitions.html>

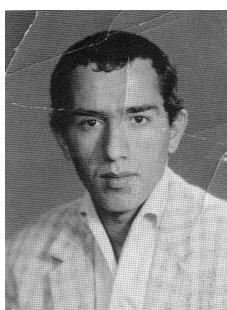
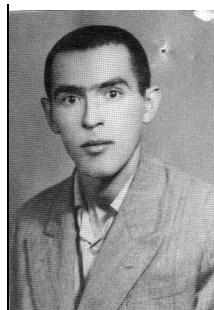
اسپانسر ها: انجمن عکاسان کانادا، مجله فرهنگ بی سی، مرکز فرهنگی هنری کارون

همین الان میتوانید عکس های خود را برای مسابقه ارسال نمایید!
موفق باشید! و نفر اول!

سرگذشت پرتره های من

جواد مجابی
 (نقل از مجله عکاسی خلاق)

اولین کسی که پرتره ای از من گرفت ادئمی نداشت، من هم درک چندانی از این که پرتره چه کسی را چگونه نشان می دهد نداشتم. پدرم مرا برد عکاسی سیمونیان و گفت یک شش در چهار از این بچه بگیر برای تصدیق اش. این عکس روی تصدیق شش ابتدایی من آماده است و مثل هر نمونه دیگری از این عکس ها، چشم ها اندکی حیرت زده است، شاید واکنشی در برابر فلاش، یا این کشف که همین حالا جاودانگی شروع می شود. در آن زمان غالبا این خیال توی کله ها بود، که با گرفتن عکس با ابدیت چاپی دست می یابی (به یادگار من ای عکس جاودانی باش)؛ تو می روی و عکس ات به یادگار می ماند، و این جاودانه بودن هر کسی را تضمین می کند (شعر و عکسی ماند از ما یادگار). این تجربه ای بود که ما با دیدن عکس اجداد از دست رفته خود آموخته بودیم.

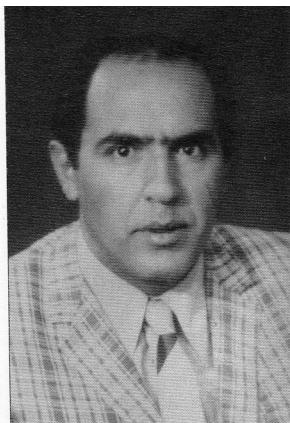
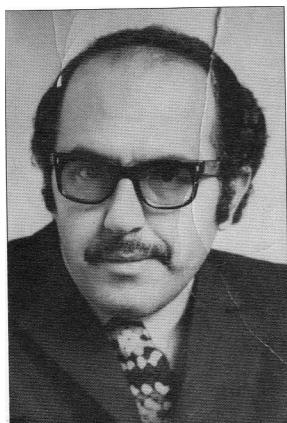
در واقع پس ذهن عوام، عکس همان کارکردی را داشت که پیش از آن روح داشت. آدم می‌مرد، جسم‌اش خاک می‌شد، اما روح‌اش باقی می‌ماند، یک این همانی نگفتنی، اما حس کردنی. البته این تصور مختص عوام نبود. در اولین پرتره‌ای که دوست هنرمندی در جوانی از من گرفت، در عکس چاپ شده جویای هویت خود بودم. این عکس مرا چگونه نشان می‌دهد؟ چیزی از روح و فکر من در آن پیداست یا تابها مشخصات جسمانی مرا بازتاب می‌دهد؟ آیا هنرمند عکاس نمی‌توانست از زاویه خاص با نور مخصوصی چیزی از شخصیت ویژه مرا آشکار کند؟ اگر این عکس نمی‌توانست گویای رازهای نهان سوژه باشد، پس عکس هنری و طرف هنرمند نبود.

پس پشت خطوط و حجم چهره‌ام روحی در جوشش است کس عکاس می‌تواند با تمهدات هنری (مثل یوسف کارش یا ریچارد اودون) بخشی از ذهنیت و فکرهای من، صفائی نهانی، بعدی از شخصیت فردی و اجتماعی مرا کشف کند و به نمایش بگذارد. این توقع بی جا نبود. چون با آن دوستان عمری معاشرت کرده بودیم و در گرمابه چیزهایی از هم دیده بودیم، که در گلستان بقیه‌اش را از یکدیگر شناخته بودیم و بین ما ناگفته‌ای از همدیگر باقی نمانده بود. وقتی من در شعر و قصه‌ام روح او را با واژگان برخنه می‌کردم، چرا او نمی‌توانست با رسانه‌ای تصویری چیزی را از من به تماشا در آورده که خود نیز از تصور و تصویرش غافل بودم؛ این تصور به جا از دوستان هنرمند هم چنان نابر آورده ماند، تا این که یک هنرمند معروف‌تر اما آشنا با من، برای گرفتن عکس به خانه‌ام آمد. بد از سلام و تعارف و چای، مشکل‌ام را یا او در میان گذاشت: مگر ممکن است هنرمندی هر چند توانا بتواند با اولین برخورد، آن هم در یک، دو ساعت آشناشی از کسی عکسی بگیرد که به هر حال گویای هویت اصلی آن فرد باشد؟ روی این صفت "اصلی" درنگ می‌کنم، چون هر کسی یک هویت اصلی پنهان و مرموز برای خود قائل است، که به چشم نمی‌آید و شخصیت قراردادی دیگری هم دارد که بنا به مقتضیات و شرایط از خود بروز می‌دهد. بیشتر دوست داریم که رسانه‌های ادبیات و هنر مثل شعر و قصه‌ای درباره خودمان یا عکسی نادر از وجود نادرمان، آن هویت اصلی - که معمولاً متفسر و انسان گرا و مبارز و شریف... است - در تصویر پدیدار شود و بماند به یادگار برای تمام کسانی که جویایه هویت نهان ما در زمان ما و بد از ما بودند.

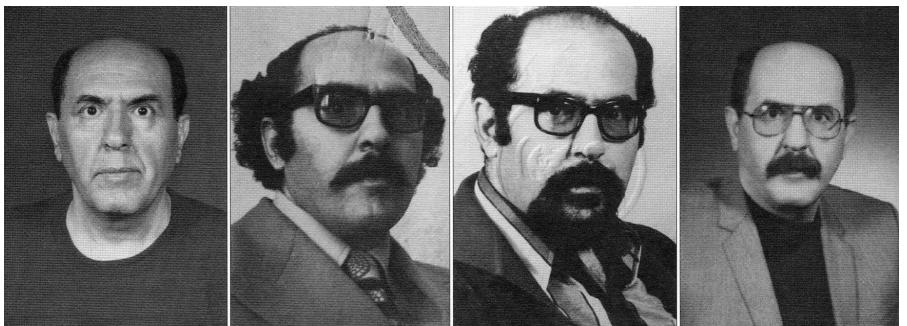
برای آن هنرمند مثال‌های زدم از عکاس معروفی که سی سال با پیکاسو رفیق گرمابه و گلستان - به همان معنای عامیانه - بود و بسیار بارها در کنج استودیوی او پلاس بود، یا در کنار دریا و کافه و میدان گاو بازی همراهش می‌شد تا در موقعیتی خاص به ان پیکاسویی نزدیک شود که او می‌شناخت، یا آن چهره از پیکاسو را شکار کند، که در واقع پیکاسو ترین شکل استاد پایلو بود. پایلویی که نقاشی می‌کرد، مالاگایی مهاجر در پاریس بود، آدمی که بی‌پروا مخدر و مسکر در کار می‌آورد و با جنس مخالف موافق شدید داشت، گاو بازی و لات بازی را دوست داشت، برای استالین کبوتر صلح می‌کشید و در عین حال برای هیچ مسلک و مرامی تره خرد نمی‌کرد. خلاصه افساگر برون و درون هنرمندی یگانه باشد که یکی از جنجالی‌ترین قول‌های قرن بیستم بود.

آن عکاس چندان وقوعی به اضافات ما نگذاشت و چند عکس فوری و فوتی از ما گرفت و رفت و در کتابی چاپ کرد که الحق مضحك‌ترین تصویری که من از خود نداشتم، او از من به دیگران ارائه کرد: یک کارمند سرّ به زیر منجمد.

عکسی برای روز مبادا

رسم بود که از هنرمندان جا افتاده یک، دو عکس مشهور توسط عکاسان معروف تهیه شود، تا مگر روزی به رسم یادبود به کار آید. اما از اواخر دهه شصت موجی گسترده از پرتره پردازی هنرمندان، به ویژه سالخوردها و میان سالان ادب و هنر در متن عکاسی پر توش و توان ایران پدید آمد. عکاسی از سال‌های پایانی دهه پنجاه رونق گرفت و غنی کمی کیفی آن چشمگیر بوده است. یکی از انگیزه‌های این رشد ناموزون - نسبت به سایر هنرها - توجه نسل جوان به ثبت وقایع نامنتظر و گاهی هولناک این عصر، به جا گذاشتن سند و مدرک از انقلاب و جنگ و زلزله زندگی و در کل، کشف حقیقتی پنهان شده زیر لایه‌های پراکنده واقعیتی پر جنب و جوش بود، که هم این واقعیت عجیب گسترده دامن، ارزش ثبت کردن داشت هم با این هنر خاموش می‌شد، از گویاترین حقایق انکار شده عصر اسنادی به دست داد یا به یادگار نهاد.

نسل جوان دید که بسیاری از نام آوران نسل پیشین مرده یا مهاجرت گزیده اند. برای تحقیق در زندگی اینان نه نوشه های کافی (در زمینه نقد و نظر) موجود است نه اسناد تصویری چون فیلم و عکس و مانند آن. از هدایت و نیما فیلم نداشتم، یا زندگی نامه به قلم خودشان. از برجستگان عرصه هنر از نوشین و صبا و بنان و چوبک و بهرام صادقی و صدھا هنرمند پیشتر در رسانه های مختلف، که در جمعیت فرهنگ سازان واقعی کشور بوده اند، جز چند عکس تیره و تار و بردیده ای ناتمام از آثار به جا مانده است. جنبش تازه ای شروع شده برای ایجاد آرشیو زندگی و آثار هنرمندان. نخست آدم های آگاه دلسوز، بعد هم دوایر دولتی به دنبال آن ها، در صدد برآمدند که عکس و فیلم و اسناد و مدارک شفاهی و کتبی از شخصیت های پا به سن و رو به موت تهیه کنند، که البته جز کاربرد فرهنگی می توانست کار کرده ای دیگری هم داشته باشد. ضمناً از بعضی افراد تجلیل های خنک بی وجهی هم به عمل آمد، که نگویند آن ها عموماً به این ها بی توجه بودند. از این رهگذر، عده ای که فکر می کردند همین روزها است که ما خرقه تهی کنیم - مقصود از ما هنرمندان بالای پنجاه است - اگر دری بار پاشنه می چرخید، از پاشنه در آوردن، که می خواهیم از استاد عکس بگیرم. یا حاضرت استادی را بدهن در آتلیه و استودیو، یا تشریف آوردن منزل، و از ایشان آن قدر عکس گرفتند که ایشان تبدیل به عکس خودشان شدند.

بسیاری از این مدارک تصویری هم جایی چاپ نشد و نمی‌شود، مگر در روز تسبیح و تجلیل (یک بار برای همیشه) از صفحات هنری و ادبی تنق زند. قضیه‌ای فوت قریب الوقوی حضرات البته تنها انگیزه نبود. برای فتو پیشه‌ای که می‌خواهد سعی میان سرها در آورد، چه بهتر که به جای عکاسی از گربه یا عمه پیرش از فلاں استاد محقق یا بهمان شخصیت سیاسی پرتره‌ای کار سازی کند، که هم باب آشنائی را گشوده، هم مجال ورود به نمایشگاه‌ها و جراید را بیشتر فراهم کرده است.

چه پرتره را می‌پسندیم؟

از پرتره‌هایی که پسندیده‌ام و دوست دارم چاپ شود، یکی پرتره‌ای بود که دوستم رضا نور بختیار گرفته بود و چند سالی بالای مقالات ام در روزنامه‌ای اطلاعات دهه پنجاه چاپ می‌شد. یا پرتره جالبی با کلاه کپی که جواد منظری گرفته است در بدترین شرایط - بار فراز گور دوست جوانم، مختاری - با بهترین خلاصت تجسمی، ده دوازده پرتره از این دست را دوست دارم و این حجم کمی نیست. عکس‌هایی از من گرفته شده بیشتر توسط خانواده (توسط ناستین و یک دو عکس که حسین و پوپک از من گرفته‌اند) یا دوستان غیر حرفه‌ای در عکاسی (مثل عکس‌هایم توسط تورج حمیدیان قبل از مشهور شدنش یا وثوق احمدی بد از مشهور شدنش).

از این اندیوه عکس‌ها، چند پرتره را بیشتر می‌پسندم و آن را شبیه به خود یا به آنچه از خود خیال می‌بندم، نزدیک تر می‌بینم. این "خود" چه مشخصاتی دارد؟ خود، تصور آرمانی است که هر کس از خویشتن دارد، یا دوست دارد که دیگران او را در چنین وضعیتی تصور کنند و ببینند. این تصور آرمانی در مورد من عکسی است که مرا در وضعیت یک شاعر متفکر اجتماعی نشان دهد و البته با توجه به پیشینه حرفه‌ای ام توقع زیادی هم نیست. اما تا چه حد فیزیک صورت به دوربین عکاسی این امکان را می‌دهد که تفکر اجتماعی و شعر را بر آن چهره منطبق کند، مساله‌ای است که تحقق آن را می‌توان در یک عکس از صد عکس آرزو کرد. چند تایی عکس دارم که در آن به عنوان آدمی دیده شده اوم که به نظر می‌رسد شاعر است یا اهل هنر و در حال تفکر است. اما به تصویر در آوردن تفکر اجتماعی آسان است؟ عده‌ای برای تحقق تصور درونی خود از هنرمندی که باید در بیرون هم هیأت و هیبت یک هنرمند را داشته باشد، به کلیشه‌هایی دست می‌زنند که برای عموم آشنا است: روزگاری داشتن سبیل کلفت نشانه‌ای مبارزه جوئی بود، و حالا گذاشتن ریش علامت وارستگی شده. افراد شبه هنرمند با پوشان خاص و اطوار مشخص و با انواع اضافات رخساری چون ریش و موی رها شده یا موی دوم اسپی، سبیل و پیپ دود انگیز و کتاب‌های پشت سر، آشتفتگی‌های حساب شده و تمہیداتی از این دست، می‌خواستند دست کم در عکس خود را شبهیه بزرگان اهل تمیز و انموده و به حافظه‌ای عمومی تحمیل کنند. در جوانی من نیز از این تمہیدات ریش و گیسی، و حتی ریش پرفسوری (!) برای داخل نمودن خودم در جامعه روشنگران دلسوز به حال ملت، استفاده کرده ام. مدت هست ترجیح می‌دهم به عنوان شهر وندی عادی بین دیگران بدون تعایز ظاهری از آنان ظاهر شوم، حتی در عکس. البته اگر از عنصر ضد اجتماعی پیپ و عامل ضد بهداشتی سیگار برگ، که به آن مبتلا هستم، یا کراوات و لیاس‌های غیر عادی رنگ وارنگ، که به خاطر نقاش بدن بدان عادت دارم، استفاده نکنم، طبیعی چراغ خواهم بود. الغرض من در عکس‌های فراوانی، که در پنج دهه از من گرفته‌اند، آن‌هایی را دوست دارم که مرا هنرمندی متفکر و انمود کند، که اگر زیباتر و باهوش‌تر و برازنه‌تر از خودم ظاهر شده باشم، که نور علی نور است.

اما عکس‌هایی هم هست که هنرمندان حرفه‌ای مشهور و نامشهور گرفته‌اند. بعضی از آن‌ها را اصلاً دوست ندارم، مثل عکسی که عکاس شهری از من گرفته است، در راهرو و البته عکس راهرو را بیشتر نشان می‌دهد تا مرا که سرک کشیده‌ام از داری در انتهای عکس، عین دزدی سر بر آورده از پناهگاه. چه خیالی داشته او یا چه تصویری از شخصیت من در سر داشته است؟ فکر می‌کنم ایده‌ای را از جایی گرفته بود، در مورد من و در این عکس‌ها نتوانسته است پیاده کند.

حالا فکر کنید اگر شاه عباس به جای من بود و این عکاس چنین جسارتی به پیشگاه ایشان می‌کرد، دستور می‌داد زیانش را از قفا در آورند و این کمترین عقوبت آن شهریار کامکار بود. این قهر و غضب به تاریخ گذشته منحصر نمی‌شود. اشرف پهلوی عکس مخصوصی را معین کرده بود که جراید همان را باید به مناسبت چاپ می‌کردند و چاپ عکس‌های دیگر ایشان هر چند هنری بی اجازه غذعن بود. یک بار در تهران ژورنال شاهد بودم سر دبیر عکسی از ملاقات سفیر انگلیس با شاه به دستش رسیده بود، که سر

اعلیحضرت به پایین خم بود. وی چون از این دستور انضباطی خبر داشت، برای گرفتن عکس دیگر با خبرگزاری تماس گرفت، نداشتند. با وزیر دربار علم تماس گرفت، دسترسی میسر نشد. ناچار در کنار مطلب همان عکس را چاپ کرد. چاپ آن موجب مواخذه و بر کناری اش شد، چون میدانستند که سوئیتی در کار نبوده، به همین مكافات بسنده کردند.

باری، از این استثناهای بگذرم. در قالب عکس‌هایی که خاتمه‌ها و آقایان هنرمند از من گرفته‌اند، چون به شهرت آن‌ها واقع، فکر می‌کنم که حتماً در این عکس‌ها نکته‌ای هنری است که از دید من پنهان مانده و همان نکته‌این عکس‌ها را از معمولی بودن نجات می‌دهد.

به عنوان دوستدار پار و یا قرص هنرهای تجسمی، هر وقت که به خارج می‌روم، یکی از کارها و تفریحات‌ام ورق زدن انواع آلبوم‌های کهن و نوع از اساتید عکاسی غرب است.

تعجب می‌کنم چرا در یافتن آن نکته که عکسی هنری را از عکس‌هایی متمایز می‌کند، این همه ناتوان شده‌ام. این واقعیت را پذیرفته‌ام که این عکس‌ها وجهه دیگری از این فیزیک را نشان می‌دهد که واقعی است، اما مطلوب من نیستند و پسند خاطر من نبودن نباید من ارائه این نما از چهره من باشد. این چهره این طور دیده می‌شود و یا کسانی می‌خواهند این طور ببینند و بنمایانند و این ناپسند افتادن نشانه ناقص کار دوربین دار نیست.

با این همه نمی‌توانم خود را از این وسوسه دور کنم، که برای گرفتن عکس از کسی باید او را خوب شناخته باشیم. حالا بعضی این بخت و هوش را دارند که حریف را به یک نظر می‌شناسند و بهترین زاویه درونی منش او را با مشخصات ویژه‌ای، او را بر دقیق‌ترین زاویه بیرونی و حد آلایه مهارت کاربرد دوربین منطبق می‌کنند و چه خوب است که همه فکر نکنند جزو این افراد نادر هستند.

به این موضوع بر اثر بی‌حوالگی رایج در همین جا پایان می‌دهم و گزنه حرف‌ها بسیار، حتی بر خورنده به بعضی است.

هشتم بهمن ۸۷، کوی نویسنده‌گان

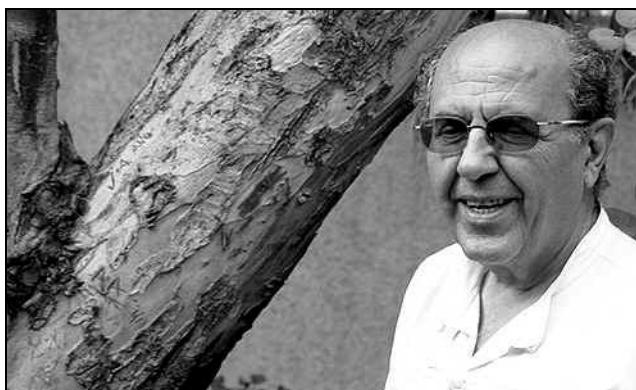

Photo: Masoud Soheili, 2004

ششمین مسابقه عکس سالیانه کلوب عکس کارون ۲۰۱۲

این مسابقه در دو مرحله برگزار شد:

مرحله اول در فیس بوک:

در این مرحله بهترین عکس توسط آرا باز دید کنندگان انتخاب شد، و سه عکس‌های مینا ایران پور، فرهاد وارسته و مسعود سهیلی مقام اول تا سوم را بدست آوردند.

مرحله دوم توسط هیئت داوران بررسی شد:

عکس‌ها در روز سی نوامبر ۲۰۱۲ در محل گالری کارون توسط هیئت داوران:

- ۱- آن بارگن، عضو کلوب عکس ریچموند، پرزیدنت سابق انجمن عکاسان کانادا
 - ۲- کارل کلمن، عضو انجمن عکاسان نورت شور، مسئول جوایز انجمن عکاسان کانادا
 - ۳- ریچارد شاپکا، عضو انجمن عکاسان نورت شور، معاون انجمن عکاسان کانادا
- بررسی شد و نتایج مسابقه به شرح زیر اعلام گردید:

برندگان مسابقه:

نفر اول: مینا ایران پور، از ایران

مدال طلای انجمن عکاسان کانادا، گواهی نامه کلوب عکس کارون، برگزاری یک نمایشگاه انفرادی در گالری کارون به مدت یک هفته و یک دستگاه دوربین عکاسی فوجی فیلم اچ اس ۲۵ ای ایکس آر

نفر دوم: محسن سیفی، از کانادا

مدال نقره کلوب عکس کارون، گواهی نامه کلوب عکس کارون، شرکت در یک نمایشگاه گروهی گالری کارون، کتاب و کلاه اهدایی شهرداری نورت ونکوور

نفر سوم: کیقباد اسماعیل پور، از کانادا

مدال برنز کلوب عکس کارون، گواهی نامه کلوب عکس کارون، یک سال عضویت کلوب عکس کارون و کلاه اهدایی شهرداری نورت ونکوور

عکس‌های منتخب:

به ده عکس از عکاس‌های زیر، لوح تقدیر اهدا شد، و به پنج نفر آن‌ها خودکار اهدای شهرداری نورت ونکوور:

فرهاد وارسته، کاوه رسولی، کیقباد اسماعیل پور، مسعود سهیلی، مینا ایران پور، سحر سیدی و شهریار دواچی

این مسابقه با حمایت شهرداری نورت ونکوور، انجمن عکاسان کانادا، عکسباران ایران، مجله فرهنگ بی‌سی، استودیو عکس کارون، کتاب فروشی کارون، گالری کارون و کاوه رسولی برگزار شد.

نمایشگاه سالیانه کلوب عکس کارون

نمایشگاهی از عکس‌های شرکت کنندگان در مسابقه، در گالری کارون از پانزده تا بیست و هشتم دسامبر برگزار شد و آثار عکاس‌های زیر به مدت دو هفته در معرض بازدید علاقمندان قرار گرفت:

امیر جم، فرهاد وارسته، کاوه رسولی، کیقباد اسماعیل پور، مسعود سهیلی، مینا ایرانپور، مینو ایرانپور، محسن سیفی، نفیسه طبری، پریوش حسابی، سحر سیدی و شهریار دواچی

برای جزئیات بیشتر و دیدن عکس‌ها به وب سایت کلوب یا گالری مراجعه شود:

www.CarounPhotoClub.com

www.Caroun.net

Broken Dream
Mina IranPour

First Winner: Mina Iranpour
CAPA Gold Medal

Second Winner: Mohsen Seifi
CPC Silver Medam

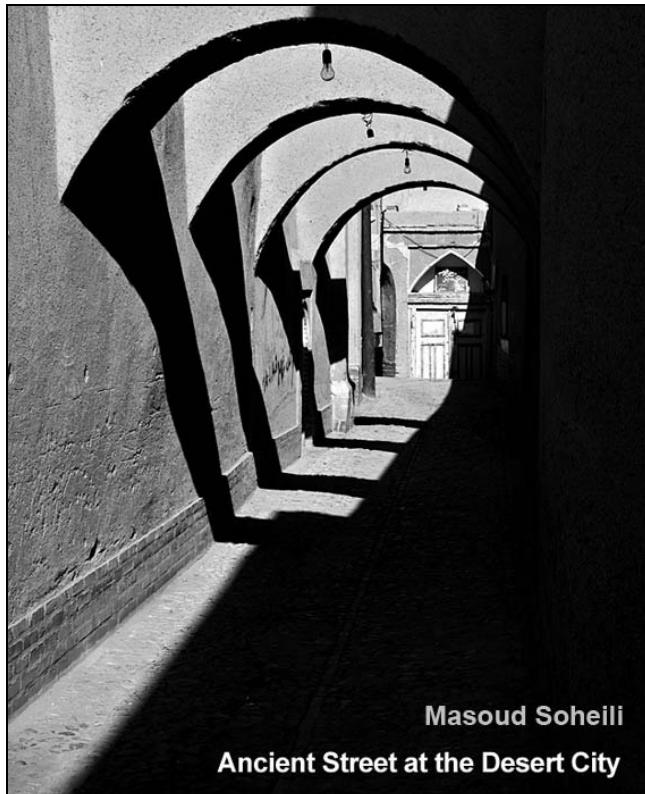

Third Winner: Keighobad Esmaeilpour
CPC Bronze Medal

**Farhad Varasteh
Proof**

1st Selected Work: Farhad Varasteh

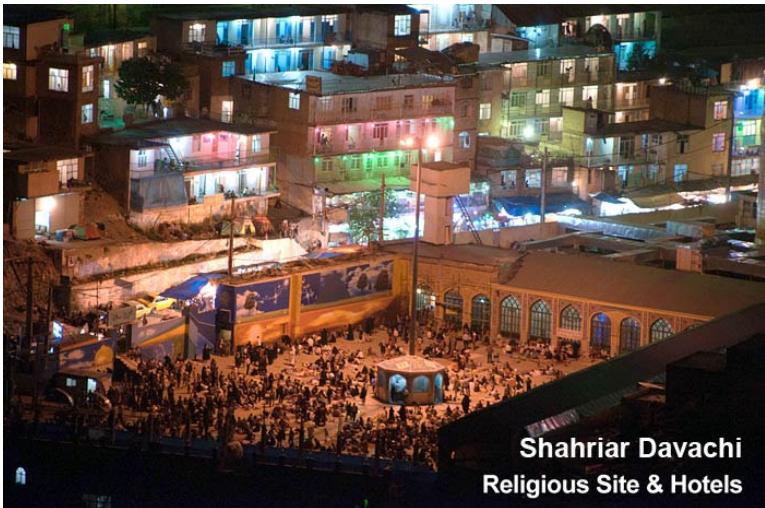
**Masoud Soheili
Ancient Street at the Desert City**

2nd Selected Work: Masoud Soheili

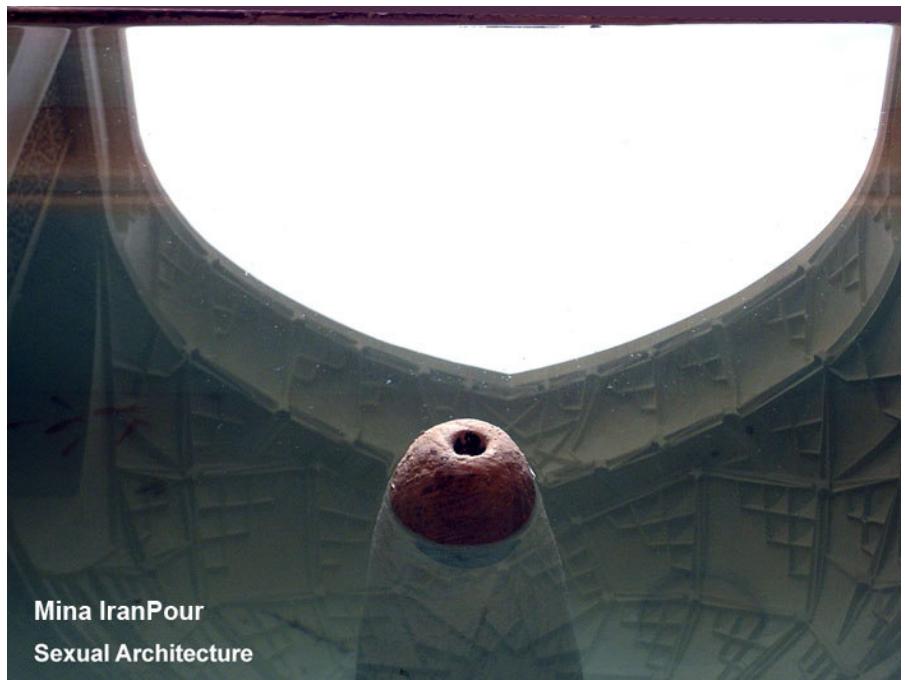
**Farhad Varasteh
Cloudy Times**

3rd Selected Work: Farhad Varasteh

**Shahriar Davachi
Religious Site & Hotels**

4th Selected Work: Shahriar Davachi

Mina IranPour
Sexual Architecture

5th Selected Work: Mina Iranpour

Fusion
Farhad Varasteh

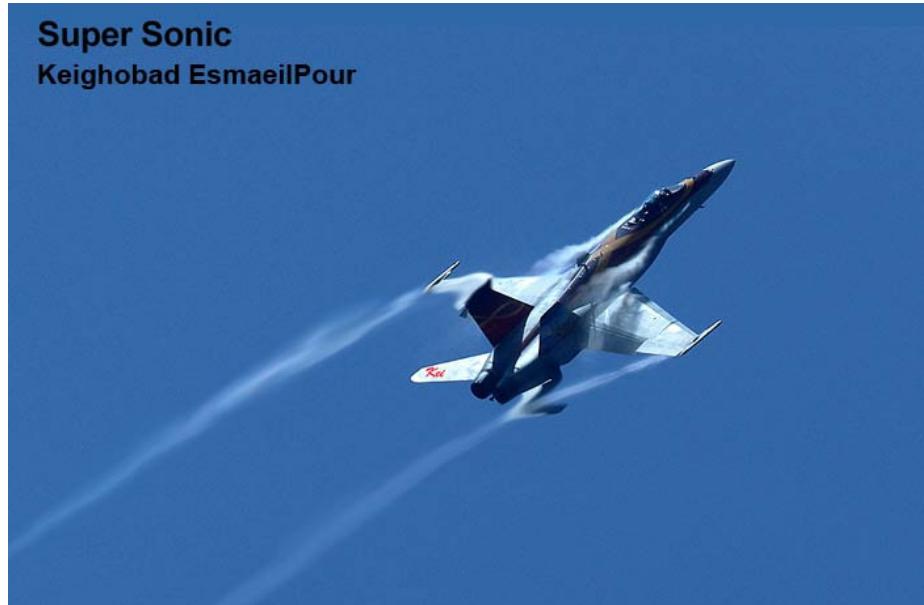
6th Selected Work: Farhad Varasteh

Evergreen People
Farhad Varasteh

7th Selected Work: Farhad Varasteh

Super Sonic
Keighobad EsmaeilPour

8th Selected Work: Keighobad EsameilPour

**Sahar Seyed
Nechung Temple, Tibet**

9th Selected Work: Sahar Seyed

10th Selected Work: Kaveh Rasouli

اعضا جدید کلوب عکس کارون

بهمن دوستدار، کانادا، بی سی، نورت ونکوور
کروول کلمن، کانادا، بی سی، نورت ونکوور
دریاناز غربیانی، ایران، تهران
ایلین توییتس هانتر، کانادا، بی سی، هفمون بی
فرهاد عزیزی، ایران، تهران

گلنار دراج، ایران، تهران
ایرج روشنی، کانادا، بی سی، نورت ونکوور
سعید مومنی، کانادا، بی سی، نورت ونکوور
مینا ایرنپور، ایران، اصفهان
منا عروجی، امارات متحده عربی، دبی

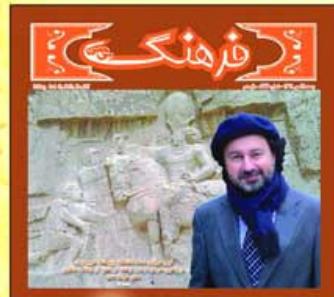
منیره نوری، ایران، رشت
پروانه جسارت، ایران، تهران
پروین سهیلی، ایران، تهران
صبا عروجی، کانادا، بی سی، ونکوور
سحر کریم زاده، کانادا، آبرتا، کلگری

شبنم طلوع، ایران، تهران
شهاب دهباشی، ایران، تهران
شهاب اتكال، آمریکا، لوس انجلس
شیما ارشادی، انگلیس، لندن
تنودور پانته ا، رومانی

یاشار خلیل بیگی، کانادا، بی سی، نورت ونکوور

عضویت در کلوب عکس کارون

 Caroun Photo Club (CPC) www.CarounPhotoClub.com	
Membership Application	
Personal Information	
First Name	
Last Name	
Address	
City	
Province (State)	
Postal (Zip) Code	
Country	
Telephone	
Email	
URL	
Payment	
Cash	
Cheque	
Please mail your payment to: PO Box 37514, RPO Lonsdale East, North Vancouver, BC, Canada, V7M 3L7	
Signature	
Comments	

نشریه خوشنام و نیزیار "فرهنگ" با یازده سال سابقه‌ی انتشار بی‌وقفه
بر پایه‌ی ایران دوستی، انسان دوستی و دوستداری فرهنگ و هنر
و در راستای خدمت به جامعه‌ی ایرانیان و تکور و بریش کلمبیا منتشر می‌شود.

از وب سایت نشریه‌ی "فرهنگ" به نشانی زیر بازدید فرمایید:

Farhangmedia.com

Tel: 778-279-4848

Cell: 778-327-4848

سردیپر: بهمن دوستدار

E-mails: farhangpaper@gmail.com
farhangebc@gmail.com

Address: **Farhang Persian Newspaper,**
Main Terminal Station,
P.O. Box 3813, Vancouver

نمایشگاه‌های گروهی برای اعضاء کلوب عکس کارون

اعضاً کلوب عکس کارون می‌توانند بدون پرداخت حق عضویت گالری کارون، در نمایشگاه‌های فصلی آن شرکت کنند.

هر یک از اعضاء کلوب می‌توانند با داشتن چهار قاب در گالری علاوه بر شرکت در نمایشگاه‌های گروهی، نمایشگاه انفرادی نیز برگزار نمایند. این قاب‌ها برای برگزاری نمایشگاه انفرادی به طور مشترک مورد استفاده قرار می‌گیرد. عکاس‌ها می‌توانند قاب چوبی مطابق مشخصات تهیه و با پست ارسال نمایند. امکان تهیه قاب توسط گالری (به هزینهٔ عکاس) نیز هست.

فرآخوان نمایشگاه‌های گروهی هنری ۲۰۱۴

گالری کارون در نظر دارد در هر فصل سال دو هزارو چهارده یک نمایشگاه گروهی نقاشی، مجسمه سازی، عکاسی... برگزار کند

هنرمندان از همهٔ کشورها می‌توانند در این نمایشگاه‌ها شرکت کنند
هر هنرمند می‌تواند حد اکثر دو کار ارسال نماید. حد اکثر اندازه کار با قاب نود در نود سانت است

موضوع نمایشگاه‌ها آزاد است، و گالری با توجه به آثار دریافتی آن‌ها را جهت نمایش در هر فصل تقسیم می‌کند

کارها باید به تصویب گالری برسند. ابتدا، کارها برای تایید با ایمیل به گالری ارسال شوند. حد اکثر ده اثر

CarounArtGallery at Caroun dot com

علقمندان به شرکت در این نمایشگاه‌ها بایستی فرم قرارداد شرکت در نمایشگاه را مطالعه و امضا کنند:

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Calls/CallContractCAG.pdf>

پس از تکمیل فرم، با پست یا ایمیل به گالری ارسال شود

هزینه شرکت در فرا خوان برای هنرمندان خارج از ونکوور دویست و پانزده دلار کاناداست. این هزینه در کانادا، ایران و یا توسط پی پال قابل پرداخت است پشت هر کار این اطلاعات را ذکر شوند: نام هنرمند، عنوان اثر، مديا و اندازه کار

کار بدون عنوان پذیرفته نمی شود
کارهای تایید شده، با پست به گالری ارسال میشوند. آدرس پستی

Masoud Soheili

PO Box 37514

RPO Lonsdale East

North Vancouver, BC

Canada, V7M 3L7

این فرم و هزینه گالری، همراه با کار ها باید سه ماه قبل از برگزاری نمایشگاه به دست گالری برسد

کارها باید قاب شوند. در کارهای ارسالی با پست باید از پلکسی گلاس به جای شیشه استفاده شود. کار روی بوم (نقاشی، چاپ عکس...) نیازی به قاب ندارد.

کارها باید اماده نصب روی دیوار (با سیم پشت) باشند

با شرکت در نمایشگاه گروهی به مدت یک سال عضو وب سایت کارون می شوید، و یک گالری در وب سایت (در قسمت نقاشی، عکاسی...) خواهد داشت:

www.Caroun.com

تمام کارهای نمایشگاه در یک گالری دائمی در وب سایت گالری هم به نمایش گذاشته می شوند (در قسمت نمایشگاه ها)

<http://www.caroun.com/CarounArtGallery/Exhibitions-00/Expositions.html>

کارهای ارسالی که شرایط فوق الذکر را نداشته باشند، به نمایش گذاشته نمی شوند. هزینه پرداخت شده به هیچ وجه مسترد نمی شود.

مدیر گالری: مسعود سهیلی

www.MasoudSoheili.com

<https://www.facebook.com/masoud.soheiliii>

گالری کارون

www.Caroun.net

<https://www.facebook.com/pages/Caroun-Art-Gallery185765774772749/>

برنامه نمایشگاه‌های گالری در وب سایت اعلام می‌شود

<http://caroun.com/CarounArtGallery/Exhibitions-00/Expositions.html>

کتاب فروشی کارون

<https://www.facebook.com/pages/Caroun-Book-Store-CBS/154280271326740>

پرتره هنرمندان

<http://www.masoudsoheili.com/MS-PortraitArtists-Iran/00-MS-Portrait-Artists.html>

فروش اینترنتی آثار هنری و کتاب

<https://www.facebook.com/Caroun.ca>
www.Caroun.ca

کلوب عکس کارون

website: www.CarounPhotoClub.com

facebook: <https://www.facebook.com/pages/Caroun-Photo-Club-CPC/169860263093876>

www.Caroun.com

www.Caroun.net

www.Caroun.org

www.Caroun.ca

هفتمین مسابقه سالیانه عکس کلوب عکس کارون

کلوب عکس کارون (عضو انجمن عکاسان کانادا است) در سال ۲۰۰۵ با هدف ارتقا فن و هنر عکاسی و ایجاد ارتباط بین المللی بین عکاسان تاسیس گردید. اکثر اعضا این کلوب ایرانیان مقیم کانادا، ایران و دیگر کشورها هستند. علاوه بر وب سایت، یک بولتن ارگان رسمی کلوب است. مقالات و عکس‌های این مجموعه توسط اعضای کلوب تهیه شده است. هر یک از اعضای یک گالری مجازی شامل رزومه، بیوگرافی، پرتره و ۱۲ نمونه کار در وب سایت کلوب دارند. مقالات و عکس‌های اعضای در وب سایت منتشر می‌شود. اخبار و مسابقات داخلی و بین المللی برای اعضای ارسال می‌شود. نمایشگاه‌های اعضا از طریق ایمیل و وب سایت اعلام می‌شود. اعضای توافق در مسابقات بین کلوب‌های انجمن عکاسان کانادا شرکت کنند و برای برگزاری نمایشگاه در گالری کارون نیز نیازی به اطلاعات کامل (گزارش و عکس) در مورد مسابقه پرداخت حق عضویت ندارند، نمایشگاه‌های گروهی عکاسی، بولتن‌ها، مقالات، عکس‌ها... در وب سایت به طور دائم نصب می‌شوند.

از سال ۲۰۰۶، یک مسابقه/نمایشگاه سالیانه برگزار شده است. هم چنین هجده نمایشگاه گروهی در تهران، اصفهان ایران، سلیمانیه عراق، ونکوور، نورت ونکوور و وست ونکوور کانادا برگزار شده است. کلوب عکس کارون در ۲۴ نمایشگاه گروهی در ونکوور، نورت ونکوور، وست ونکوور، پورت مودی و ریچموند کانادا نیز شرکت کرده است.
اولین و دومین مسابقه در ایران برگزار شد و توسط مریم زندی، ناصر تقوایی، اسماعیل عباسی، اکبر عالمی، هومن صدر و حسن سربخشیان داوری شد. بقیه در کانادا برگزار شد. داورها: آلن بارگن، بتی اندرسون، ول دیویسون، لین کلمان، برت نورد، هزل بریت کروتز، یان لاستین، اسماعیل فراهانی، کرول کلمن، ریچارد شاپکا

اسپانسرها:

انجمن عکاسان کانادا، کارگاه دیجیتال رذین، مجله فرهنگ بی‌سی، مرکز فرهنگی هنری کارون

هفتمین مسابقه سالیانه عکس در نهم نوامبر ۲۰۱۳ در محل گالری کارون و توسط فرانک پالی، کوی او و اورسولا ایستربروک داوری شد. ضمن تشکر از داورها، از مجله فرهنگ بی سی، کارگاه دیجیتال رژین، انجمن عکاسان کانادا و گالری کارون، اسپانسرهای این برنامه و از اعضای شرکت کنند در مسابقه سپاس گذاریم. نتایج مسابقه به شرح زیر مشخص گردید:

نفر اول: شبنم طلوع، برای عکس: در روستا

مدال طلای انجمن عکاسان کانادا، گواهی نامه کلوب عکس کارون، یک جوایز دستگاه دوربین فوجی فیلم دیجیتال با لنز ۲۴-۷۲۰ زوم، برگزاری یک نمایشگاه انفرادی در گالری کارون در تابستان ۲۰۱۴ و یک نسخه از آلبوم عکس‌های مسابقه، که توسط کارگاه دیجیتال رژین تهیه شده است

نفر دوم: مینا ایرانپور، برای عکس: انفجار اول

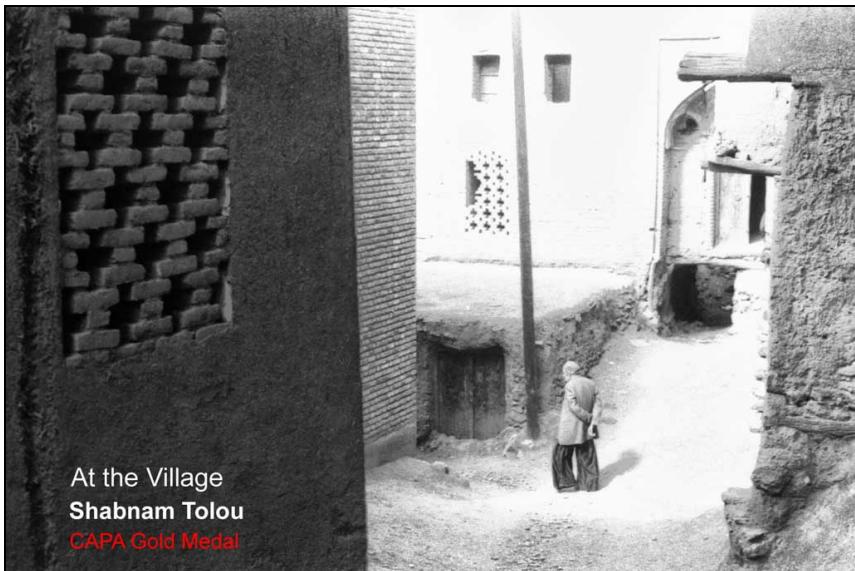
مدال نقره کلوب عکس کارون، گواهی نامه کلوب عکس کارون، شرکت: جوایز در یک نمایشگاه گروهی در گالری کارون در سال ۲۰۱۴، یک نسخه از آلبوم رژین

نفر سوم: نفیسه طبری، برای عکس: بدون شرح

جوایز: مдал برنز کلوب عکس کارون، گواهی نامه کلوب عکس کارون، یک سال عضویت کلوب عکس کارون و یک نسخه از آلبوم رژین

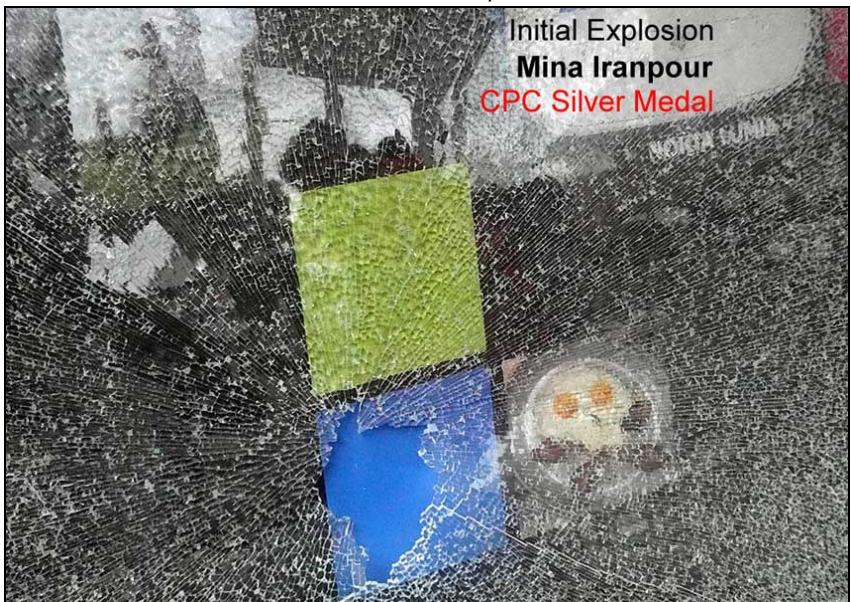
ده عکس بعدی، لوح تقدیر کلوب عکس کارون را دریافت کردند: عکس‌های مینا ایرانپور، شبنم طلوع، کاوه رسولی، محمود رضا آشتیانی پور، یاشار خلیل بیگی

و سحر سیدی. عکس‌های شرکت کنندگان در مسابقه، در نمایشگاه سالیانه کلوب عکس کارون در ۲ هفته آخر دسامبر، مطابق معمول سالیانه، در گالری کارون به نمایش گذاشته شد.

At the Village
Shabnam Tolou
CAPA Gold Medal

1st Winner: Shabnam Tolou, CAPA Gold Medal

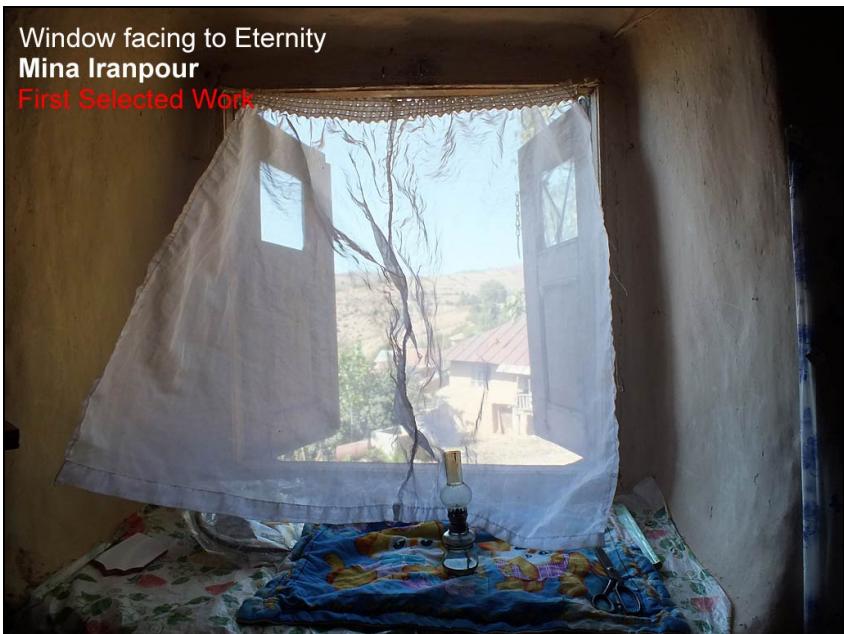
2nd Winner: Mina Iranpour, CPC Silver Medal

No Comments
Nafiseh Tabari
CPC Bronze Medal

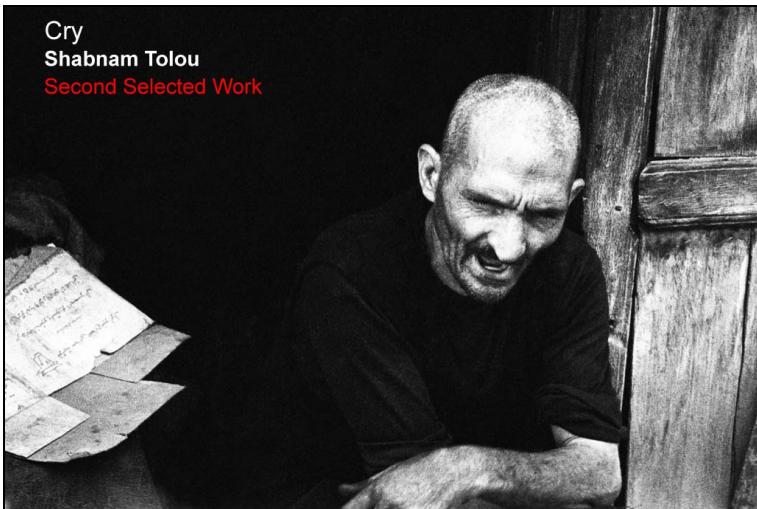
3rd Winner: Nafiseh Tabari, CPC Bronze Medal

Window facing to Eternity
Mina Iranpour
First Selected Work

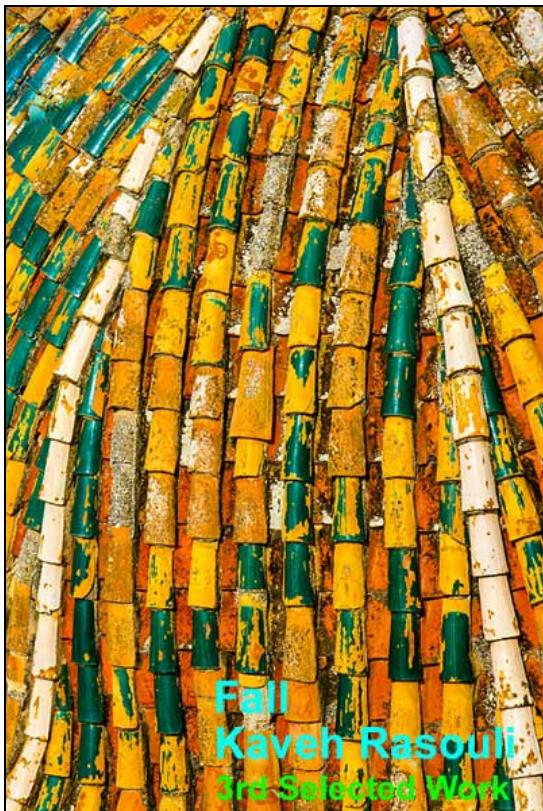

First Selected Work: Mina Iranpour

Cry
Shabnam Tolou
Second Selected Work

Second Selected Work: Shabnam Tolou

Third Selected Work: Kaveh Rasouli

Rain on Lens
Mahmood Ashtiany
4th Selected Work

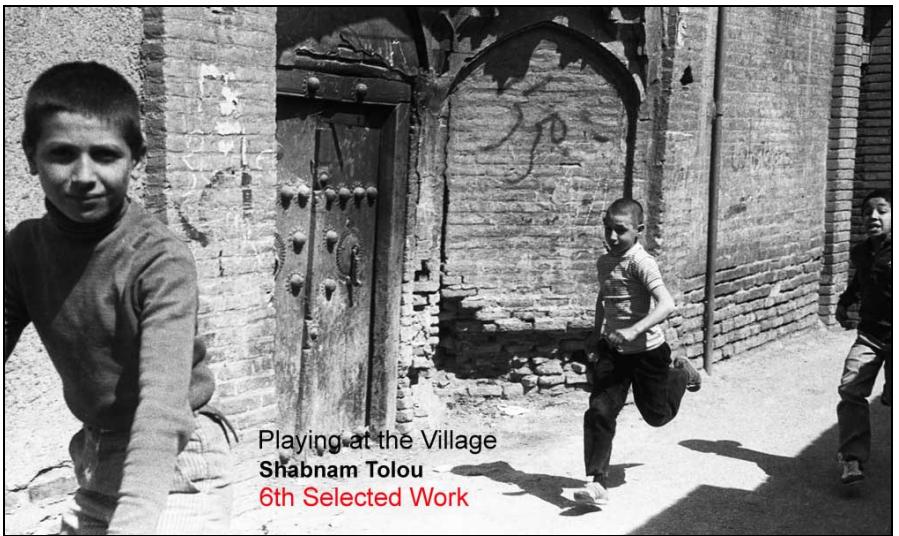

4th Selected Work: Mahmood Reza Ashtiany Poor

Zoroastrian
Mahmood Ashtiany
5th Selected Work

5th Selected Work: Mahmood Reza Ashtiany Poor

6th Selected Work: Shabnam Tolou

7th Selected Work: Sahar Seyed

Star in Lady's Shoe
Mina Iranpour
8th Selected Work

8th Selected Work: Mina Iranpour

Rustic Boy
Shabnam Tolou
9th Selected Work

9th Selected Work: Shabnam Tolou

10th Selected Work: Yashar Khalilbeigi

چشم در برابر چشم

مینا ایرانپور

عکاسی به نوبه خود می تواند ترجمان تصویری و بیرونی دنیای هنرمند تلقی شود. آنچه که عکاس را وامی دارد تا نظم جدیدی را به تکه پاره های نظم حاکم و کلی طبیعی اطراف خود بدهد. از همین روی نوشتن در مورد پروسه ای که هنرمند عکاس لحظه ای خاص را زندگی جاودانه می بخشد، دشوار می نماید. اما شاید بتوان با ارجاع به خود، روح حاکم و حقیقت غایب تصاویر، و آن نیروی پنهانی که نوعی خاص از ترکیب بندی نور و رنگ و فرم و محتوی را خواشایند می پندارد را به کلمات واگذار کرد. صد البته که خلوص تصویر در صفت آرایی بی پرده گرده و نابش مقابل چشمان مخاطب است و مابقی حکم تزئینات و یا مخلفاتیست که عرف " مکان " گرد همایی تصاویر و مخاطب شان طلب می کند.

در ساده ترین و در عین حال عمیق ترین تعریف می توان عکاسی را جاودانگی ابدی لحظه ای فرآر قلمداد کرد . واقعیتی که ساخته می شود و به بیان دیگر حضوری که غیبت - بخوانید مرگ - عناصرش را تا ابد نماینگی می کند . بارویکردی شخصی تر و صادقانه تر شاید بتوان گفت عکاسی نوعی بازی ساده با دوربین است . در میان باتلاق کلمات و استغراق در گودال تصاویر دروغین عکاسی یک گوشه دنج کودکیست . یک سکوت لذت بخش و یک لذت ساكت نوعی لجبازی و حرکت بر خلاف زمان خطی و قابع زندگی . یک فضای خالی برای پر کردن و یا یک بوم سفید برای نقاشی . نگاهی از خرد به کلان و یا از جزء به کل . تکه هایی که در شلوغی ها گم شده اند و در یک قاب به همنشینی ساده و جدید می رسند . از هویتشان فاصله می گیرند و دوباره تعریف می شوند . در ضیافت این همنشینی تماشاگر نیز دعوت است . چشم در چشم ، چیزی که شاید کمبود آن در روزگار صنعت زده کنونی ، راز تکه پاره گی و زوال انسان است .

و اما عکاس با دوربین چه می کند و یا به بیان دیگر دوربین با عکاس چه می کند ؟ آیا دوربین چشمیست مکانیکی که تحت فرمان عکاس می بیند هر آنچه که جشم عکاس از دیدنش عاجز است ؟ آیا عکاس به دنبال حقیقت فراریست که تا برای لحظه ای هم که شده آن را به دام اندازد ، لایه لایه های آن را بکاود ، چیزی نیابد یا بباید ، و دوباره به شکار برود ؟ آیا دوربین قرار است با تهاجم بی رحمانه به واقعیت همه عناصر آن را به خط و نور سیاه و سفید و رنگ و ... تجزیه کند ؟ و آیا دوربین در جشن رقص رنگ ها و سایه ها مرموزانه به پایکوبی می ایستد ؟

بازی ادامه دارد و تنها تعاریف جایشان را باهم عوض می کنند . آنچه مهم است گوشه ایست خالی از هر کلیت زمانی و مکانی برای نوعی رجعت به خود و صحبتی صریح و خودمانی با این تکه پاره های مرموز انعکاس درونی .

عکس هایم گاهی شعر می شوند

شعر هایم گاه نقاشی

با موسیقی ملایم باد و

رقص رنگ

تا قاب بگیرم لحظه ها را و

بنویسم رد و پای نور را

در سایه های عصر

